

[Bertel Dahlggaard.]

at det er tanken samtidig at ophæve nogle af de hidtidige børnetilskudsordninger, så reformen også betyder en forenkling.

Det er jo en kendsgerning, at en sammenligning af den danske beskatning f. eks. med den svenske og engelske viser, at vor beskatning er lempeligere for de store og største indkomster, men mere tyngende for mellemindkomsterne. I det hele taget er disse mellemindkomster efterhånden ramt meget hårdt, fordi så mange af de sociale ydelser holder op omkring sygekassegrænsen, så man nærmer sig til den paradoksale tilstand, at indenfor visse befolkningsgrupper kan mennesker med en sådan mellemindtægt have mindre at leve af end andre med en lavere indtægt. Disse forhold må en kommende reform selvfølgelig rette.

I denne forbindelse har i den sidste tid været diskuteret den bestående adgang til at fradrage forrige års skat i indkomstan-givelsen til et følgende års skat. Man har anført, at dette i sin nuværende form medfører visse urimeligheder med hensyn til skattebyrden, og det er rigtigt. Allerede for mere end 20 år siden påviste vi fra vor side dette under skatteforhandlinger her i tinget, og disse urimeligheder er blevet forøget under den overordentlig stærke stigning af den samlede skattebyrde. Sådanne urimeligheder må selvfølgelig også rettes ved en kommende skattereform, men man tager fejl, når man hævder, at dette kun kan ske ved at ophæve selve skattefradragets retten. Det skal nok vise sig, at man ved en kombination af ændringer i skalaen med en ændring af formen for skattefradraget kan fjerne urimelighederne, og dette vil det radikale venstre yde sin medvirken til. Jeg føler mig forvisset om, at den højtærede finansminister vil bidrage til en retfærdig løsning af problemerne ad denne vej.

Men skattespørgsmålene er jo i vor nuværende situation ikke blot spørgsmål om skattebyrdens fordeling og ikke blot spørgsmålet om udskrivning af skatter til sociale forbedringer og til opsugning af såkaldte ledige penge. Skattespørgsmålet er i dag også spørgsmålet om at forberede sig på rette måde til at modtage det konjunkturomslag, der vil komme, og dermed et spørgsmål, der har forbindelse med erhvervenes konkurrenceevne. Vi har i øjeblikket et skatte-

budget, der for statens vedkommende nærmer sig de 2 000 mill. kr., og som for kommunernes vedkommende nærmer sig 1 000 mill. kr. Det har haft sin berettigelse under de ekstraordinære pengeforhold, men kan det opretholdes, når konjunkturomslaget kommer og visse krisefænomener eventuelt indtræder? Jeg tror det ikke, og derfor bør den højtærede finansminister forberede sig i tide. Derfor bliver spørgsmålet for ministeren og for rigsdagen, om man ved en gradvis afvikling af ekstraordinære udgifter og ved andre ressourcer kan muliggøre en lettelse af skattetrykket. Med andre ord, det bliver en opgave for finansministeren at påse, at de beløb, der spares ved afviklingen af ekstraordinære udgifter, ikke straks beslaglægges af nye udgifter, men at de står tilbage som en stødpude for den nedgang i skatteindtægterne, som må komme.

Ser vi nu på de finansielle forhold, som finanslovforslaget og finansministerens redegørelse viser os dem, kan man anføre visse muligheder, som foreligger, og som der eventuelt kan vælges imellem, alt efter som den nærmeste tid udvikler sig. I det kommende finansår vil der i sammenligning med indeværende finansår spares ca. 30 mill. kr. ved fjernelse af de tyske flygtninge. På finanslovforslaget findes der en reserve på 200 mill. kr., som finansministeren har foreslået afskrevet på § 26. Såvidt jeg kan se, indeholder finanslovforslaget endvidere en reserve derigennem, at ministeren kun har opført skatteindtægterne med samme beløb som i indeværende år, skønt det stigende indtægtsniveau jo automatisk fører til højere skattebeløb. Endelig er der i den fælleskommunale udligningsfond opsparet over 100 mill. kr. Den kommende tid skulle vel også have mulighed for at mindske nogle af de bestående tilskud. I begyndelsen af det kommende finansår udløber endelig Danmarks forpligtelse til at holde den danske brigade i Tyskland, hvad der vil repræsentere en besparelse på ca. 40 mill. kr. årlig.

I denne forbindelse vil jeg gerne sige, at jeg håber, at den høje regering ikke for alvor tænker på at forlænge brigadens ophold i Tyskland. Jeg har set, at man fra konservativ side har fremført, at det var absolut ønskeligt at gå til en sådan forlængelse for derigennem at manifestere landets økonomiske solidaritet med andre lande.